

Но ето, че дохожда най-радостното за една мома — сватбата. Мжно можемъ да си представимъ по-непосрѣдно вживяване въ душата на селската девойка отъ това, което ни дава Славейковъ тукъ. Въ 14—15 стиха е вложилъ богато вътрешно съдържание, разкрилъ е не само тѣлесната, но и душевната хубостъ на българката. У нея има нѣщо слънчево, изразено съ сравнението, загатващо за чудната народна пѣсенъ „У Недини слънце грѣе“ :

У лелини ѝ дворове широки
като че слънце грѣеше.

Слънцето на хубостъта, но и на преливащата отъ щастие душа, която не е затворена въ себе си, а иска да ошастливи всички :

И всички,
що Ралица споходиха, отъ тамъ
излизаха като че ли и тѣхъ
да бѣ огрѣло слънце.

На фона на това голѣмо щастие е представенъ душевниятъ мракъ на Стоичка, въ чийто характеръ има нѣщо много тежко и мрачно — (въ пълна противоположность на Ралица), което се проявява въ срещата при чѣшмата :

Следъ нея дълго, дълго гледа той,
и недобъръ горѣше пламъ въ очи му,
и паметъта му мисли зли обзеха.

Настѣпва пълна семейна идиллия. Щастие-то, обаче, на младитѣ съпрузи съвсемъ не е себично :

И всѣки гостъ у Ралица бѣ драгъ
и радушно причаканъ гостъ. На всички
кой знае какъ, усмивката ѝ крѣхка